

Міністерство освіти і науки України

Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

Львівський державний університет фізичної культури імені Івана Боберського

Харківський національний педагогічний університет ім. Г.С. Сковороди

Національний університет фізичного виховання і спорту України

Харківська державна академія культури

ТЕНДЕНЦІЇ І ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ХОРЕОГРАФІЧНОГО МИСТЕЦТВА У КОНТЕКСТІ КУЛЬТУРНО-ОСВІТНІХ ПРОЦЕСІВ

Збірник наукових праць
І Всеукраїнської науково-практичної конференції

23-25 травня 2024 року

Полтава -2024

Мандрика Л.В. студентка
*Національного університету «Полтавська політехніка
імені Юрія Кондратюка»*

Росенко Н.О., кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри хореографії і танцювальних видів спорту
*Національного університету «Полтавська політехніка
імені Юрія Кондратюка»*

РОЗВИТОК КЛАСИЧНОГО ТАНЦЮ ПРОТЯГОМ ХХ СТОЛІТТЯ

На початку ХХ століття класичний танець переживав період великих змін та інновацій. Існуючі техніки навчання та виконання почали модернізуватися, щоб відповідати вимогам сучасності. Танцюристи впроваджували нові елементи в постановки, що призвело до появи більш складних та виразних композицій. У цей час класичний танець переживав період трансформації, коли танцюристи почали інтегрувати елементи експериментального та авангардного мистецтва у свої вистави. Наприклад, виникали постановки, де танцюристи використовували неочікувані костюми та нестандартні рухи, що дозволяло їм виразити нові емоції та ідеї через танець [1].

Також, на початку ХХ століття в класичний танець зацентрувався на важливості індивідуальності танцівників та їх унікальних хореографічних можливостях. Це сприяло розвитку різноманітних стилів та напрямків у класичному танці, що дозволило танцюристам виразити свою творчу особистість [2].

У розвитку класичного танцю на початку ХХ століття можна виокремити декілька ключових напрямків. Початок століття відзначився значними змінами у класичному танці, що вплинули на його трансформацію та популярність. По-перше, розвиток класичного балету відбувався під впливом видатних балетмейстрів та хореографів, які вносили новаторські ідеї у танцювальну сцену.

Такі майстри створювали революційні постановки, що відкривали нові можливості для танцювального мистецтва. По-друге, на початку ХХ століття з'явилися нові танцювальні течії, які поєднували елементи класичного балету з сучасними тенденціями. Такі стилі, як неокласицизм і експресіонізм, дозволили розширити межі традиційного класичного танцю і збагатити його виразність. По-третє, у цей період зростала популярність класичного танцю серед широкої аудиторії. Балетні вистави здобували велику увагу глядачів і ставали предметом захоплення та обговорення як серед професіоналів, так і серед шанувальників мистецтва [3].

У світі класичного танцю було помітно посилення інтернаціональних зв'язків та обміну ідеями між різними культурами. Це сприяло розширенню горизонтів та збагаченню творчого доробку танцюристів, які відкривали нові грані в мистецтві виразності через рух. Завдяки цим тенденціям розвиток класичного танцю на початку ХХ століття був періодом інтенсивних змін і новацій, які вплинули на подальший шлях цього виду мистецтва. Роль жінок у класичному танці стала дедалі важливішою. Вони отримували більше можливостей для самовираження та виявлення свого мистецтва на танцювальних сценах. Танцівниці стали більш значимими у світі балету, втілюючи в собі грацію, силу та технічну майстерність [4].

Також, роль хореографії у класичному танці набула ще більшого значення, оскільки балетмейстери стали активніше експериментувати з формами та структурою танцю. Інтерпретація музики через танець стала складнішою та глибшою, сприяючи розвитку нових танцювальних ідей та концепцій. У другій половині ХХ століття класичний танець продовжив еволюцію, збагачуючи світову культуру мистецтва. З'явилися нові школи й стилі танцю, які поєднували традиції з інноваціями. Танцюристи стали використовувати більш вільний підхід до рухів, що надавало їх виставам свіжості та оригінальності [5].

На сьогоднішній день, класичний танець залишається одним із найпопулярніших видів мистецтва. Його вплив на сучасну культуру та суспільство неоцінено великий. Танцюристи й танцівниці продовжують

вражати глядачів своєю майстерністю та вишуканістю рухів, створюючи витончені та неповторні вистави, які перетинають епохи та культури. Цей вид танцю продовжує бути джерелом натхнення для молодих талантів та визнаних професіоналів у всьому світі. Через поєднання традицій з сучасністю, класичний танець проймається вічною красою та вишуканістю, залишаючи своїх глядачів захопленими та враженими.

Список літератури

1. Панов Є. «Хореографічне мистецтво в системі додаткового навчання». С.44
- 2 Станішевський Ю. «Танець у менталітеті нації». С .20-22
- 3.Костровицька В. «100 уроків класичного танцю». С.124
- 4.Костровицька В., «Мистецтво». С.260
- 5.Пастернакова М. «Жінка у хореографії» С.210
- 6.Пасютинська В. «Загадковий світ танцю». С.260

Михайленко І.І., студент

*Національного університету «Полтавська політехніка
імені Юрія Кондратюка»*

Горголь П.С., заслужений працівник культури України, доцент
завідувач кафедри хореографії і танцювальних видів спорту

*Національного університету «Полтавська політехніка
імені Юрія Кондратюка»*

КОЛОМИЙКА ЯК ВИД ФОЛЬКЛОРНОГО ХОРЕОГРАФІЧНОГО МИСТЕЦТВА

Коломийка – це український народний танець і музичний жанр, який належить до хореографічного фольклору. Вона має давню історію і глибокі корені в культурі західної України, особливо в Галичині та Карпатах.